

Kraków 10. 09. 2018

Prof. zw. dr hab. Katarzyna Sobolewska-Mysłik
Instytut Politologii
Uniwersytet Pedagogiczny w Krakowie

Ocena osiągnięcia naukowego:

**„Prawica na polskiej scenie politycznej- historia, tożsamość, dyskurs”
oraz pozostałego dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego
w postępowaniu habilitacyjnym Doktora Artura Lipińskiego**

Sylwetka Habilitanta

Doktor Artur Lipiński w roku 2000 ukończył studia w zakresie nauk politycznych na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, jednocześnie na tym samym uniwersytecie i w tym samym roku ukończył studia w zakresie pedagogiki. W roku 2000 rozpoczął, także na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza studia doktoranckie, które kontynuował w ramach programu stypendialnego Europa-Fellows Uniwersytetu Europejskiego Viadrina we Frankfurcie nad Odrą. W roku 2006 uzyskał stopień doktora na podstawie rozprawy doktorskiej pt. *Antykomunistyczne oblicze polskiej prawicy u schyłku XX wieku: analiza dyskursu politycznego*, obronionej w Instytucie Nauk Politycznych i Dziennikarstwa na Wydziale Nauk Społecznych Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu.

Po uzyskaniu stopnia doktora, w roku 2006 Habilitant rozpoczął pracę na stanowisku adiunkta w Zakładzie Systemów Politycznych w Instytucie Nauk Politycznych Uniwersytetu Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy. Po czterech latach, w roku 2010 rozpoczął pracę, również na stanowisku adiunkta, w Zakładzie Systemów Politycznych na Wydziale Nauk Politycznych i Dziennikarstwa Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, gdzie pracuje do dziś.

Ocena Osiągnięcia naukowego

Przedstawione do oceny osiągnięcie naukowe zatytułowane jest „Prawica na polskiej scenie politycznej- historia, tożsamość, dyskurs”. Na osiągnięcie to składa się monografia zatytułowana „Prawica na polskiej scenie politycznej w latach 1989-2011. Historia, organizacja, tożsamość” oraz trzynaście tekstów, umieszczonych w czasopismach naukowych lub pracach zbiorowych. Jedna praca jest studium o charakterze Working Paper. W jednym z artykułów Habilitant jest współautorem, w pozostałych jest jedynym autorem. Prace napisane są w językach polskim, angielskim i niemieckim.

Opracowania składające się na osiągnięcie naukowe stanowią spójny zestaw, połączony zakresem problemowym, podejściem teoretycznym i metodologicznym. Zainteresowania naukowe doktora Artura Lipińskiego koncentrują się wokół badań nad dyskursem politycznym, swoje badania osadza w teoretycznej perspektywie konstruktywizmu. W przedstawionych do oceny artykułach wyróżnić można dwa podstawowe wątki: rozważania natury teoretycznej oraz analizy polskiej polityki. Prace teoretyczne dotyczą zagadnień związanych z badaniem dyskursu, w tym szczególnie kwestii podziału lewica-prawica, legitymizacji władzy, pamięci zbiorowej. W pracach dotyczących polskiej polityki Habilitant analizuje wszystkie te zagadnienia właśnie w perspektywie polskiej. Wiele z wątków poruszanych w przedstawionych artykułach, znajduje swoje rozwinięcie w monografii co jest absolutnie zrozumiałe. Wszystkie prace składające się na osiągnięcie naukowe Habilitanta prezentują wysoki poziom merytoryczny, oferują ciekawe i inspirujące spojrzenie na problemy polskiej polityki.

Stosowana przez Autora analiza dyskursu daje możliwość wyeksponowania pewnych powiązań między ideami a działaniem, w tym wypadku między ideami politycznymi a praktyką, strategiami stosowanymi przez aktorów politycznych, które nie zawsze są wystarczająco jasno dostrzegalne w innych analizach. Podejście to pozwala na głębsze zrozumienie długofalowych procesów kształtowania się podziałów w polskiej polityce a także ich specyfiki. Warto zatem bardzo pozytywnie ocenić trafność wyboru perspektywy badawczej oraz zgodzić się z wyrażonym przez samego Habilitanta w Autoreferacie poglądem, że jego prace wypełniają lukę w literaturze przedmiotu, uzupełniające perspektywę instytucjonalno-organizacyjną o wymiar dyskursywno-komunikacyjny.

Całość osiągnięcia, lub innymi słowy, cały zestaw zaprezentowanych tekstów pokazuje konsekwencję naukową Habilitanta, umiejętność wyraźnego zakreslenia pola badawczego i zdolność do jego twórczej eksploracji. Warto także docenić pozytywnie fakt, że Habilitant

publikuje swoje prace w różnych czasopismach, współpracuje z różnymi ośrodkami badawczymi, czego owocem są z kolei publikacje w monografiach wieloautorskich.

Jedną z pozycji przedstawionych do oceny w ramach osiągnięcia naukowego jest monografia, zatytułowana „Prawica na polskiej scenie politycznej w latach 1989-2011. Historia, organizacja, tożsamość”, wydana w roku 2016 przez Wydawnictwo Elipsa. Praca tego formatu zawsze przykuwa uwagę i warto poświęcić jej w recenzji nieco więcej miejsca, zwłaszcza, że także Habilitant określił ją jako centralną a zatem zajmującą ważne miejsce w zestawie prac składających się na osiągnięcie naukowe. Na początek chcę odnieść się do całości pracy i podkreślić, że jest to opracowanie interesujące, bogate w szczegóły, przynoszące wiele istotnych informacji. Także zawarte w pracy wątki analityczne mają dużą wartość poznawczą, pozwalają na lepsze zrozumienie funkcjonowania ugrupowań prawicowych na polskiej scenie politycznej. Jednocześnie Autor nie unikał pewnych niedociągnięć czy potknięć, których wskazanie jest również obowiązkiem recenzenta. Poniżej zatem przedstawię bardziej szczegółowe uwagi, odnosząc się do poszczególnych rozdziałów opracowania.

Pracę otwiera Wstęp, w którym Autor sformułował cel pracy, wskazał metodę badawczą, przedstawił źródła. Treści te nie są bardzo rozbudowane, chociaż oczywiście pozwalają zorientować się w zamierzeniach badawczych Autora. Jednakże jako recenzent w przewodzie habilitacyjnym miałam do dyspozycji także Autoreferat przygotowany przez Habilitanta i muszę przyznać, że w tekście tym część wstępna, charakteryzująca jego podejście badawcze była bardziej rozbudowana i lepiej ukazywała sposób jego myślenia i analizy. Szkoda zatem, że czytelnik, który dostanie do ręki samą monografię, nie będzie mógł zapoznać się z tym wywodem. Zdaję sobie oczywiście sprawę z tego, że zamieszczony w Autoreferacie swojego rodzaju wstęp teoretyczny dotyczył całego osiągnięcia naukowego, nie tylko samej monografii. Niemniej nadal jestem przekonana, że także w monografii podobne wprowadzenie teoretyczne, w każdym razie bardziej rozbudowane od tego, które faktycznie zostało tam zamieszczone, byłoby bardzo pomocne w odbiorze całości. W Autoreferacie, w części odnoszącej się już do samej monografii, sformułowane także zostały konkretne pytania badawcze, których jednak w książce nie znalazłam. Innymi słowy taki sposób przedstawienia strony teoretycznej i metodologicznej, jaki został zaprezentowany w monografii wydaje mi się nazbyt skrótowy.

Rozdział I poświęcony jest omówieniu czynników warunkujących powstawanie partii politycznych a także kształtowanie się polskiego systemu partyjnego po roku 1989. Omówienie sytuacji polskiej poprzedzone jest krótkim przedstawieniem koncepcji

teoretycznych odnoszących się do zagadnień genezy partii i kształtowania się systemów partyjnych w regionie Europy Środkowo - Wschodniej, w kontekście stworzonym przez procesy demokratyzacji. Istotną słabością tego rozdziału jest brak precyzji w porządkowaniu treści. W Rozdziale nie wyodrębniono żadnych podpunktów, które zdecydowanie ułatwiłyby Autorowi uporządkowanie rozważań a czytelnikowi odbiór treści. Z pewnością warto byłoby wyróżnić podpunktem treści teoretyczne dotyczące szerszego kontekstu Europy Środkowo-Wschodniej. Być może warto byłoby także treści dotyczące Polski ująć w podpunkty odnoszące się do kolejnych omawianych czynników. W obecnej postaci rozdział sprawia na mnie wrażenie chaotycznego i bardzo trudnego w odbiorze. Nie przekonuje mnie też proporcja uwagi, jaką Autor poświęca poszczególnym zagadnieniom. Konkretnie mam tu na myśli czynniki instytucjonalne takie jak np. ustawa o partiach politycznych czy reguły finansowania partii, którym Autor poświęca po jednym lub dwa akapity, natomiast zagadnienia mediów przedstawione są na kilku stronach. Rozumiem, że czynnik związany z mediami miał wg Autora większe znaczenie w sytuacji polskiej, niemniej jednak tego rodzaju nierównowaga w przedstawianiu poszczególnych czynników w rozdziale, który wg deklaracji Autora ma wymiar teoretyczny, jest jednak jakoś rażąca. Dodatkowa uwaga dotycząca tego problemu nasunęła mi się już po przeczytaniu całości pracy, niemniej sformułuję ją tutaj, bowiem dotyczy właśnie tego rozdziału. Otóż takie szczegółowe ujęcie problematyki oddziaływania mediów w Polsce jakie zostało zaprezentowane w Rozdziale I byłoby bardziej czytelne w podsumowaniu, już po zapoznaniu się z bardziej szczegółowym obrazem rywalizacji partyjnej, jaki Autor zarysował w dalszej części swojej pracy.

Bardzo dobrze i ciekawie Autor przedstawił rolę związków zawodowych, w szczególności „Solidarności” i Kościoła Katolickiego jako „sponsorów” partii politycznych. Jednak także i w tym miejscu bardzo wyraźnie daje się odczuć brak wyodrębnionego podpunktu. Na koniec dwie uwagi detaliczne. Pierwsza dotyczy przypisów na str. 27, które dotyczą członkostwa polskich polityków w kilku partiach politycznych. W obu przypadkach – Jana Rokity i Bronisława Komorowskiego wymieniono osobno członkostwo w AWS. Nie jestem pewna prawidłowości takiego przypisania organizacyjnego, mam wrażenie, że w AWS brały udział partie polityczne, których członkami byli ci politycy. Sprawa druga to stwierdzenie zamieszczone na stronie 31, a mianowicie, że od roku 1993 spośród 12 partii reprezentowanych w Sejmie trzy nie uczestniczyły w rządzie: BBWR, KPN i ROP. Jeżeli zakres czasowy dotyczy lat 1989-2011 tak jak to zadeklarowano we wstępie, to brakuje tu Ruchu Palikota. Nigdzie bowiem nie ma zastrzeżenia, że brak udziału w rządzie partii

parlamentarnych dotyczy tylko partii prawicy, rozdział dotyczy jednak całego systemu partyjnego.

Rozdział II dotyczy dychotomii lewica-prawica i jej specyfiki w Polsce. Do tego rozdziału nie mam zastrzeżeń. Jest napisany klarownie, precyzyjnie, interesująco. Mankament jaki tu dostrzegam, dotyczy nie tylko tego rozdziału, ale wszystkich rozdziałów w pracy- brak wyraźnie wyodrębnionego podsumowania.

Rozdziały IV i V dotyczą przekształceń organizacyjnych, programowych i roszad personalnych, jakie były udziałem środowisk tworzących polskie partie prawicowe w latach 90. Oba te rozdziały są pełne szczegółowych informacji, detali dotyczących konkretnych wydarzeń czy personaliów. Wszystkie te elementy uważam za cenne. Niemniej mam także wrażenie, że Autor nieco jednak za bardzo zaangażował się w przedstawianie szczegółowych relacji osobistych, politycznych etc, zaniedbując ujęcie analityczne. Odwołując się tu do słów samego Habilitanta, zawartych w Autoreferacie, w obu rozdziałach wymiar behawioralny i perspektywa instytucjonalno -organizacyjna zdecydowanie dominuje nad wymiarem dyskursywno-komunikacyjnym. Warto przywołać także inne słowa doktora Lipińskiego, tym razem zawarte już w samej monografii i zamykające Rozdział II a mianowicie, że „Historia rozwoju ugrupowań prawicy(...) da się opowiedzieć nie tylko jako historia sporów personalnych i zmian organizacyjnych, ale jako opowieść na temat szczegółowych odpowiedzi na powyższe pytania” przy czym pytania te dotyczyły pewnych istotnych zagadnień politycznych, społecznych, historycznych. Po przeczytaniu Rozdziałów IV i V mam wrażenie, że Autor jednak nie do końca potrafił takie ujęcie stworzyć. W obu rozdziałach, IV i V, zabrakło mi również rozwinięcia niektórych wątków. Konkretnie chcę tutaj wskazać „Solidarność” i rolę, jaką podmiot ten odegrał w kształtowaniu się zarówno polskich partii jak i systemu partyjnego po roku 1989. Autor kilkakrotnie wspominał o różnym stosunku do, jak to nazwał, „kwestii unionizmu” w poszczególnych środowiskach polskiej prawicy, co rzutowało także na ich stosunek do „Solidarności”. Byłabym bardzo zainteresowana rozwinięciem a przede wszystkim bardziej systematycznym ujęciem tego wątku, wydaje mi się bowiem bardzo ważny. Równie istotne były także w latach 90 wewnętrzne dyskusje w „Solidarności” dotyczące sposobu i stopnia zaangażowania politycznego. Nie spodziewałam się w tej książce bardzo szczegółowego potraktowania tego akurat tematu, niemniej z zainteresowaniem przeczytałabym o tym nieco więcej.

Rozdział VI dotyczy okresu zapoczątkowanego przez kampanię wyborczą z roku 2001. Rozdział otwiera podpunkt 6.1., w którym Autor relacjonuje programy poszczególnych uczestników rywalizacji partyjnej w tym okresie, w szczególności PO, PiS, LPR i kilku

mnijszych ugrupowań prawicowych. Słowo „relacjonuje” nie zostało użyte przypadkowo, chcę bowiem podkreślić, że po raz kolejny zabrakło mi jakiejś interpretacji, komentarza. Kolejny podpunkt.6.2 zatytułowany został „System partyjny po wyborach parlamentarnych 2001 r.”. Absolutnie nie zgadzam się z takim tytułem, treści w tym podpunkcie nie dotyczą w ogóle systemu partyjnego. Uwaga Autora skupiona została natomiast na zagadnieniach organizacyjnych dotyczących przede wszystkim PO, PiS i LPR w bardzo ważnym okresie ich powstawania. Informacje zawarte w tym rozdziale są bardzo ważne, bardzo cenne, zdecydowanie warto było także tytułem podpunktu zasygnalizować, że to one właśnie będą omawiane. Szkoda także, że Autor do omawiania tych zagadnień nie zastosował jakiegoś choćby bardzo ogólnego schematu, pozwalającego na podobne ujęcie wszystkich omawianych podmiotów. W obecnej postaci omówienie to jest trochę nierówne, w przypadku PO wiele dowiadujemy się o statucie partii, w przypadku PiS o statucie prawie nic nie ma, są za to niezwykle istotne informacje o przynależności partyjnej kandydatów (dlaczego w przypisie?). LPR z kolei została przedstawiona przede wszystkim przez pryzmat klubu parlamentarnego. Niemniej sam fakt ujęcia tych zagadnień w opracowaniu oceniam bardzo pozytywnie.

Jednoznacznie pozytywnie oceniam natomiast tę część Rozdziału VI, w której Autor podejmuje zagadnienie radykalnej zmiany kształtu dyskursu publicznego po ujawnieniu afer korupcyjnych w pierwszej dekadzie lat 2000, a które określa mianem „rewolucji semantycznej”. Istotnym elementem tego wywodu jest również przedstawienie konkurencji i rodzącego się zróżnicowania między PO i PiS.

Rozdział VII i VIII powielają słabości pozostałych części pracy. Chronologiczny układ treści, bardzo wiele szczegółów skupionych wokół wydarzeń i personaliów, przewaga opisu nad analizą sprawiają, że gubią się niezwykle istotne wątki problemowe i analityczne. Powstanie a następnie utrwalenie się różnic między PO i PiS, wzajemne pozycjonowanie się ugrupowań prawicowych, kształtowanie się szczególnego typu przywództwa w obu partiach – wszystkie te treści można w pracy odnaleźć, ale są rozproszone i zagubione w gąszczu detali.

W Zakończeniu Autor podsumował przeprowadzone rozważania, odniósł się do wszystkich czynników wymienionych w Rozdziale I. Najmniej przekonujące są dla mnie po raz kolejny wnioski związane z oddziaływaniem czynników formalno- instytucjonalnych, ponieważ w całej pracy Autor potraktował je podobnie jak w Rozdziale I tj. bardzo skrótowo.

Wskazane powyżej uwagi krytyczne nie podważają całościowej pozytywnej oceny monografii ani tym bardziej całości osiągnięcia naukowego, którego jest ona częścią. Zapewne wiele słabości i mankamentów książki wynika z faktu, że w dorobku autora jest ona

pierwszym dziełem tego formatu, być może nie licząc doktoratu, który jednak chyba nie został ogłoszony drukiem. Zwłaszcza, że w artykułach Habilitanta struktura tekstu jest zazwyczaj bardzo dobra, argumentacja bardzo jasna, poszczególne zagadnienia dobrze wyodrębnione, proporcje między deskrypcją i analizą wyważone. Podsumowując zatem tę część recenzji z całym przekonaniem stwierdzam, że przedstawione prace świadczą o dojrzałości naukowej Autora, którego prace niewątpliwie wzbogacają istniejący zasób wiedzy dotyczący długofalowych procesów kształtowania się rywalizacji partyjnej w Polsce.

Ocena pozostałego dorobku naukowego Habilitanta

Doktor Lipiński jest badaczem niezwykle aktywnym, w jego dorobku poza pracami włączonymi do głównego osiągnięcia naukowego znajduje się kilkadziesiąt publikacji. Są to artykuły w czasopismach (13), artykuły w monografiach wieloautorskich (10), hasła w leksykonie (2), ekspertyzy (2), working paper (1) i raport tematyczny(1). Warto dodać, że są to teksty w kilku językach, oprócz polskiego także po angielsku, niemiecku i rosyjsku. W publikacjach tych są zarówno pozycje w których Habilitant jest jedynym autorem jak i współautorskie, przy czym przeważają samodzielne. Pośród czasopism, w których Habilitant umieszcza swoje artykuły, pięć znajduje się na liście ERIH plus. Publikacje te dotyczą czterech głównych obszarów zainteresowań Autora. Oprócz problematyki prawicy, w tym partii prawicowych, doktor Lipiński analizuje również zagadnienia dyskursu medialnego, kwestie reżimów autorytarnych, zagadnienia ich funkcjonowania i legitymizacji a także sposobów rozliczania w sytuacji, kiedy upadają oraz, jako czwarty obszar zainteresowań, doktor Lipiński deklaruje problematykę ruchów społecznych. Z jednej strony zainteresowania te obejmują kilka wyodrębnionych zagadnień, z drugiej jak na to wskazują prace, w tym również te zaliczone do głównego osiągnięcia naukowego, wątki te łączy nie tylko osoba autora, ale także szeroko pojęta problematyka dyskursu, pamięci zbiorowej, tożsamości. Oznacza to, że swoje zainteresowania badawcze autor umiejętnie rozwija, z jednej strony je dywersyfikując, z drugiej jednak nie rozpraszając nadmiernie swojej uwagi. Jest to umiejętność ważna i warta bardzo pozytywnej oceny.

Rezultaty swoich badań Habilitant publikuje, ale także upowszechnia wygłaszając referaty na **konferencjach i seminariach**. Dorobek Habilitanta w tym zakresie jest znaczny albo wręcz imponujący, ma na swoim koncie udział w 43 konferencjach, w których uczestniczył czynnie, wygłaszając referaty. Udział Habilitanta w konferencjach obejmuje także w niektórych przypadkach ich współorganizację czy przewodniczenie w panelach.

W ocenę dorobku należy włączyć także **udział w programach krajowych i europejskich a także konsorcjach i sieciach badawczych**. W tym zakresie doświadczenie Habilitanta jest również niezwykle bogate, uczestniczył lub nadal uczestniczy w pracach 9 zespołów badawczych zarówno polskich jak i międzynarodowych. W jednym z nich, finansowanym przez Dziekana WNPiD UAM, był także kierownikiem. Udział w tych projektach pozwolił Habilitantowi ukształtować i a następnie rozwijać zainteresowania badawcze, i co bardzo ważne, doskonalić także warsztat metodologiczny. Współpraca w zespołach naukowych to także bardzo istotna umiejętność, rzadko bowiem można współcześnie uzyskać znaczące rezultaty naukowe pracując samodzielnie i dotyczy to nie tylko nauk przyrodniczych ale także społecznych. Tak więc także i tę stronę aktywności naukowej Habilitanta należy ocenić bardzo wysoko.

W ocenie dorobku naukowego ważnym elementem jest **liczba cytowań oraz Indeks Hirscha**. W przypadku doktora Lipińskiego wskaźniki te wynoszą odpowiednio: liczba cytowań wg bazy Google Scholar: 50, Indeks Hirscha wg tej bazy: 3. W bazie Publish or Perish liczba cytowań wynosi 40, indeks Hirscha również 3. W bazie SCOPUS liczba cytowań wynosi 6, indeks Hirscha wg tej bazy: 1.

Monografia zatytułowana „Prawica na polskiej scenie politycznej w latach 1989-2011. Historia, organizacja, tożsamość” (Wydawnictwo Elipsa, Warszawa 2016) została wyróżniona **nagrodą** w VI edycji ogólnopolskiego konkursu im. Czesława Mojsiewicza na najlepszą książkę o tematyce politologicznej.

Należy również uwzględnić **członkostwo Habilitanta w organizacjach i towarzystwach naukowych**: w Ośrodku Badań i Edukacji Europejskiej, Polskim Towarzystwie Nauk Politycznych oraz Wydziałowej Grupie Badań nad Pamięcią Zbiorową.

Habilitant jest również **członkiem redakcji** „Przeglądu Politologicznego”, jest również **recenzentem** w takich czasopismach jak : „East European Politics”, „Journal of Language and Politics”, „Political Preferences”, „Przegląd Europejski”, „Przegląd Politologiczny” oraz „Środkowoeuropejskie Studia Polityczne”.

Zamykając ocenę dorobku naukowego Habilitanta należy podkreślić, że bez wątpienia dorobek ten należy do obszaru badawczego politologii.

Działalność dydaktyczna, popularyzacja nauki

Habilitant prowadzi zajęcia dydaktyczne zarówno w postaci tradycyjnej jak również w systemie e-learning, prowadzi zajęcia zarówno w języku polskim jak i angielskim. Jest

zaangażowany w programy przygotowania studiów w języku angielskim na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza. Kursy, które Habilitant prowadził lub prowadzi to m.in. : „Socjologia ogólna”, „ Socjologia polityki”, „ Teoria polityki”, „ Teorie władzy”, „Antropologia kulturowa”, „Selected problems of democratic transition and consolidation in Eastern and Central Europe”, „Partie i systemy partyjne”, „Systemy partyjne Europy Środkowej i Wschodniej”, „Mediatyzacja polityki”, „Społeczne i kulturowe oddziaływanie mediów”, „Nowe ruchy społeczne”, „Analiza dyskursu medialnego” .

Doktor Lipiński wypromował 10 prac licencjackich, w tym 9 przygotowanych w języku polskim i 1 w języku angielskim, dwukrotnie był promotorem pomocniczym w przewodach doktorskich. Był koordynatorem prac grupy studentów polskich i zagranicznych w ramach programu Erasmus Lifelong Learning.

W ramach **aktywności popularyzującej naukę** Habilitant angażuje się w debaty czy wykłady gościnne prowadzone w szkołach wyższych ale także średnich.

Na koniec warto dodać, że Habilitant wciąż doskonali swoje umiejętności zwłaszcza w zakresie stosowania metod i narzędzi badawczych, uczestnicząc w szkoleniach, które tego dotyczą.

Wnioski

Przedstawiony do oceny dorobek doktora Artura Lipińskiego pozwala stwierdzić, że Habilitant spełnia wszystkie wymogi stawiane osobom ubiegającym się o stopień doktora habilitowanego. Doktor Lipiński to badacz dojrzały, twórczy, jego dorobek stanowi istotny wkład w istniejący zasób wiedzy politologicznej. Jest bardzo aktywny, angażuje się w badania zespołowe krajowe i międzynarodowe, także upowszechnia swój dorobek w obiegu międzynarodowym, co jest niezwykle istotne.

W konkluzji stwierdzam, że pozytywnie oceniam zarówno przedstawione osiągnięcie naukowe „Prawica na polskie scenie politycznej- historia tożsamość, dyskurs” jak i pozostały dorobek i wnioskuję o dopuszczenie doktora Artura Lipińskiego do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.

Katarzyna Sobolewska-Myślik